అంధ భార్య

మీనాక్షికి ఏడెనిమిదేళ్ళొచ్చేటప్పటికల్లా కొంచెం ప్రపంచజ్ఞానం రాదొడిగింది.

ప్రపంచమంతా అంధకారంగా తోచేది - మెలకువగా వున్నా, నిద్దరోతున్నా, కళ్ళు తెరిచినా, మూసుకున్నా.

తన మంచం, ఆటవస్తువులు, కుర్చీ, బట్టలపెట్టె, గదిలో మిగతా సామాను అంతా, గుర్తువల్ల ఆట్టే కష్టం లేకుండా తెలుసుకోగలిగేది. కళ్ళు అందరి కళ్ళల్లా పైకి కన్పించినా అసలు చూపానదు.

కళ్ళున్నవాళ్ళకి తక్కిన అవయవాల ప్రాముఖ్యత అంతగా తెలీదుగాని, కాళ్ళు చేతుల స్పర్శజ్ఞానం, చెవులూ ఎంత పనికొస్తున్నాయని? అవే లేకపోతే మీనాక్షి జీవితం ఏవిధంగా వుండేదో?

తనగదికి పడమటివైపు గుమ్మం తెరిస్తే అదితోట. అక్కడికి మెల్లిగా తడుముకుంటూ వెళ్ళి, స్నేహితులతో ఆడుకునేది. కళ్ళులేని మూలాన్ని తన్నే తల్లిగా వుండమనేవారు. తక్కినవాళ్ళు దాగుడుమూతలు ఆడుతో తన్ని ముట్టుకుందుకు వచ్చినప్పుడల్లా ఏదో పెద్ద రాణీ సర్కారులా భావించుకునేది.

కొంతసేపయ్యాక వాళ్ళు ఆడుకుందుకు వేరే చోటికి వెళ్ళేవాళ్ళు, ఆమెని మర్చిపోయి. అట్లాంటి సమయాల్లో చాలా బాధపడేది. ఒంటరిగా క్రోటన్సు మొక్కల్ని ముట్టు

కుంటూ, బెంచీమీద కూచుని తనలో తనే ఏవో ఆలోచించు కునేది; ఆడుకునేది; ఆనందించేది.

సాయంత్రి మవుతున్నట్టు గూళ్ళకెళ్ళే కాకుల రెక్కల చప్పుడూ, పెద్దగా ప్రపంచాన్ని ఆవరించే నిశ్శబ్దమూ ఆమెకి చిహ్నాలు.

కాఫీకీ, భోజనానికీ అమ్మ తీసుకొనివెళ్లి, పెట్టేది. అమ్మంటే మీనాక్షికి అర్థమయింది. వెచ్చని వొడిలో పడు కోబెట్టుకునేది. ఎత్తుకునేది; ఆదరించి అన్నం, కాఫీయిచ్చేది. జుత్తుపోషణచేసి, బట్టలు తొడిగే దేవత. తన్ని నిరంతరం సంరక్షించి కాపాడే కనురెప్ప. అప్పుడప్పుడు బుగ్గల్నినొక్కు తూ ముద్దుపెట్టుకుంటుంది కూడాను.

అట్లాంటప్పు డీ మీనాక్షికి...ఆ చూపుకూడా వుం టేనా? ఇంత చిన్నపిల్లనీ ఏ గంధర్వుడో ఎత్తుకుపోను" అనేది.

ఆ మాటలు మీనాక్షి తను కొంచెం అందకత్తెఅనీ, గంధర్వుడంటే తనకి, అమ్మా, నాన్నా చెప్పే కథల్లోని ఏ రాజకుమారుడివంటి వాడోనని అనుకునేది. నిజంగా అంద మయిందే కూడాను.

మీనాక్షి అయిదోఏడు రాగానే ప్రత్యేకం పెట్టిన పని మనిషిని మాన్పించారు. ఆమెకి ఒకగది ప్రత్యేకించారు; నిప్పు మొదలైన ప్రమాదాల్నించి కాపాడ్డానికి.

మీనాక్షికి ఇంకా ఇద్దరు అన్నలూ, ఒక అక్కా వున్నారు. అంతా చాలా పెద్దవాళ్ళు. వాళ్ళుకూడా తన్ని మాట్లాడించేటప్పుడు చాలా ప్రేమపూరితంగానూ, జాలిగానూ

పిల్చేవారు. అన్నీ తనేదో పెద్దలోపంతో పుట్టినట్టు అనిపించేవి, కాని ఇట్లాంటి అమ్మా, అన్నలూ, అక్కా- వున్నంతకాలం తనకేం లోపం జరుగుతోంది?

మీనాక్షి పాటలు చక్క-గా పాడగలదు. గ్రామఫోను దగ్గర కూచుని సులువుగా పట్టుకుని, తిరిగి పాడి వినిపించేది.

"గొప్ప గాయకురాలు అవుతుంది" అనేవారుకొందరు. "అవునమ్మా ఆ దేవుడు అంత నీచుడు అనుకుంటున్నారేమో? ఒక అవయవ లోపంకల్పిస్తే ఇంకోదానికి రెట్టింపు శక్తిఇస్తాడు" అనేవారు మరికొందరు.

మొత్తంమీద మీనాక్షి శ్రావ్యంగా కంఠమెత్తి పాడుతుంటే విన సొంపుగా, మృదు మధురంగా వుండేది.

ఏమీ కష్టంలేకుండా పదకొండేళ్ళవరకూ మీనాక్షి జీవితం సాఫీగా నడిచింది-లోపలనించి ఎవరూ మార్పు చెయ్యలేని గుడ్డితనపు బాధ రంపంలా కోస్తున్నా,

అప్పుడే తల్లి కేదో పెద్దజబ్బు చేసింది. ఆమాట విన్నప్పుడు మీనాక్షి గుండెల్లో రాయిపడినట్టయింది. ఇంట్లో అంతా గొడవగా వుండేది. ఎవరో డాక్టరు వొస్తోవుండేవారు. తల్లి పట్టిన మంచం విడవలేకుండా వుంది.

అందరూ ఆమె సేవలోనే నిమగ్నులవుతున్నారు. మీనాక్షిని ఆదరించేవాళ్ళు తక్కు-వయ్యారు. పెద్దవొదిన మాత్రం సమయానికి ఇంత అన్నం కాఫీ యిచ్చేది. పోనీ తల్లి దగ్గరే కూచుందామనుకున్నా ఏ ఫ్లాస్కో, ఔన్సుగ్లాసో తంతే అందరూ పడ తిడతారు.

అప్పటికే నాలుగయిదుసార్లు ఏపనిలోనో సహాయం చెయ్యబోయి, పెరుగో, పాలో వొలకపోస్తే, అన్నయ్య కేకలేశాడు—

నాన్నకి అసలు తీరికలేదు. ఉద్యోగంతో ఇంటి గొడవల్తో సరిపోయేది. ఇదివరకైతే ఏ సాయంత్రమో తీరిగ్గా కూచుని దగ్గరికి తీసుకుని కబుర్లు చెప్పేవాడు. అమ్మకి జబ్బుచేశాక అదీ కొరతయింది.

తన గుమ్మంలోంచి వెళ్ళేవాళ్ళు తల్లి బాగోగుల్ని గురించి, ఎవరో తరుముకొస్తున్నట్టు త్వరితంగా చెప్పేసి పోయేవారు. తల్లిని కలుసుకుంటానంటే "వొద్దు, శ్రమ" అనేవారు.

తన్నింతగా ప్రేమించిన తల్లి క్షేమం కనుక్కోనివ్వకపోవడం చాలా బాధగా అనిపించింది. ఒకసారి తనే ఎవర్నీ అడక్కుండా వెళ్ళసాగింది. తల గోడకి తగిలి పడిపోయింది. రక్తం కారింది. అప్పుడు రెండో అన్న విసుక్కుంటూ గదిలో కూలేసి "కదలకు, తక్కినవాళ్ళపని చెడుపు కూడాను" అని గదిమాడు. మొహంమీది రక్తం అట్లానే పెచ్చులు కట్టింది. పుణ్యానికి వెడితే పాపం ఎదురు?

ఆర్నెల్లు తీసుకుని తల్లి శాశ్వతంగా కళ్ళుమూసుకుంది. తన సగంప్రాణం పోయినట్లేడ్చింది, మీనాక్షి. ఇప్పుడిప్పుడు బాగా తెలుస్తోంది, గుడ్డితనపు బాధ.

పెత్తనం యింట్లోదంతా వొదినది. అక్క అత్తారింటికి పోయింది. తండ్రికి వేరే యావ లేదు. జీవచ్ఛవంలావున్నాడు. ఇంట్లోకి కావల్సినవన్నీ తెచ్చి, సగంసగం తిని విచారంలో కూచోడంతో సరిపోయేది, ఆయనకి.

మీనాక్షి ఇప్పుడు పుష్టిగానూ అందంగానూ తయారయింది. పదిహేనేళ్ళదానిలా కన్పించేది. ఆమె ఆమెకే ఆశ్చర్యంగా తోచేది. వొళ్ళు తడుముకుని చూసుకున్నప్పుడల్లా, ఎంతో గర్వంతోనూ, సంతోషంతోనూ వుప్పొంగిపోయేది. ఆ నున్నతనానికి, గుండ్రని తనానికి మూర్ఛలు పోయేది. జుత్తు పొడవూ, లావూ దాని అందాన్ని అడక్కుండా నేచెప్పేది. నుదురూ, చెంపలూ, సన్నని వేళ్లూ అన్నీ ఏవో గొప్పగా తోచేది.

కాని యింట్లో పరిస్థితులు మనస్సుని కుదించేది. పెద్ద విచారం మనస్సుని కమ్ముకునేది. చల్లారిన కాఫీ, వేళతప్పిన భోజనం ఆనవమాయి తయింది. ఏమన్నా పెదిమ కదిపితే, "ఎవళ్లకి వాళ్లే చస్తుంటే, ఇదేమిటమ్మాయి? ఏదో వొకటి తినక!" అనేవాడు పెద్దన్నయ్య.

'పోనీ' అని నాన్నతో సమయం చూచుకుని అంటే 'అమ్మ చచ్చిపోయాక నాకు ప్రపంచకమే పోయినట్టుందమ్మా. ఎటొచ్చీ నీకోసం యీ ప్రాణాలు గుప్పిట పట్టుకుంట. నిన్ను కూడా ఒక ఇంటిదాన్ని చేస్తే ప్రాణాలు నిశ్చింతగా పోతాయి.'

వేడి కన్నీళ్ళు ఆమె చేతిమీద పడేవి. ఇంక తండ్రితో చెప్పడం మానుకుంది.

తండ్రిమాటని ఎవరూ అంత పట్టింపుగా తీసుకోలేదు. గుడ్డిదాన్ని పెళ్ళాడేవాడెవడని? వొదినలుమాత్రం మనస్సులో హేళనగా అనుకొని వుంటారు.

మీనాక్షి కెందుకో వొళ్ళు జలదరించినది. భర్త ఏదో ఉద్యోగంచేసి వచ్చినట్టు, తను చొక్కా గుండీలు విప్పుతు

న్నట్టూ, కాఫీ నౌఖరుచేత యిప్పించి హార్మోనియం వాయించి, ఆనందింపజేస్తున్నట్టూ, కారులో షికారుకి వెడుతుంటే తను ఏమీ పట్నం శోభ ఆనందించకపోయినా, భర్తే అన్నీ చెబుతున్నట్టూ; బీచ్‌లో మునుగుతూ, చీరా గాలికి ఎగురుతుంటే సముద్రపుహోరులో భర్తతో తక్కినవాళ్ళు వినపడకుండా చక్కగా మాట్లాడుతున్నట్టూ; ఏవేవో వూహాచిత్రాలు మనస్సులో ప్రయాణం చేసాయి.

మళ్ళీ—ఆభర్త ఏ నీచుడో అవ్వొచ్చును; ఇప్పుడు వీళ్ళిచ్చే డబ్బుకి ఆశించి, వొప్పుకున్నా తన గుడ్డితనాన్ని చూచి తన్ని అసహ్యించుకుని, లోకువచేసి, ఇతరులతో సుఖంగా గడిపేవాడు అవవచ్చును.

నాన్న ఏదో దురభిప్రాయపడుతున్నాడుగాని చూస్తూ గుడ్డివాళ్ళని పెళ్ళాడ్డాని కిష్టపడే వా డెవడుంటాడు?

రొండో విధమైన ఆలోచనని సాధ్యమైనంతవరకూ మనస్సునించి తోలేసేది మీనాక్షి. వెయ్యి జన్మాలకీ సంతోషాన్నిచ్చే భర్తనిమ్మని వెయ్యి దేముళ్ళకీ, మనస్సులోనే మొక్కుకునేది.

అప్పుడప్పుడు అన్నయ్యలు అంటూంటే "ఏగాయకురాల్నిగానో చెయ్యాలనో", "ఏ బొంబాయి గుడ్డివాళ్ళ స్కూల్లోనో చదివించాలనో" అనే ఆలోచనలు స్వతంత్ర జీవితంమీద ఆశని కల్పించేవి.

చివరికి ఒక నెల్లాళ్ళలో ఏదో ఒక సమ్మంధం నిర్ణయించాడు, తండ్రి.

పెళ్లివారు చాలా బీదస్తులు. పెళ్లికొడుకుదగ్గర కొన్ని అవలక్షణాలుకూడా వున్నాయి. కొంచెం కష్టనష్టాలు పడ్డాక మంచి లక్షణాలే అబ్బుతాయనుకున్నాడు తండ్రి. తల్లి తండ్రులు కొన్నిటిని కప్పిపెట్టారు. కొడుక్కి అసలు పెళ్లవుతున్నందుకూ, గుడ్డిదయినా అందులో గొప్ప కుటుంబానికి చెందిన కోడలొస్తున్నందుకూ అమితానంద భరితులయ్యారు. కొడుక్కి అసలు పెళ్లికి ఒప్పుకోవడమే పెద్ద త్యాగమయి పోయింది. పెళ్లవకపోవడాన్నే ఆహ్వానించే మనిషి.

తండ్రి యిచ్చిన పదెకరాల భూమితోనూ, మూడు వేల ధనంతోనూ మీనాక్షి పెళ్ళి అయిపోయింది. మీనాక్షి తండ్రికి ప్రపంచకంలో సాధించవల్సినవన్నీ సాధించినట్లయింది. తల మీంచి బండరాతిని దింపినట్టయింది.

పెళ్లయిన ఏడాదిలోనే మీనాక్షి కాపరానికి వెళ్లింది. అంటే అందరూ అనుకోడానికి. భాస్కర్రావు ఆమెని పరవాన్నంలో ఈగకంటె అసహ్యంగా భావించుకున్నాడు. అసలు కన్నెత్తిచూడలేదు. చూడదల్చుకోలేదు.

అత్తమామలు చాలా ఆదరంతో చూసేవారు, కడుపులో పెట్టుకుని. అది కొంతవరకూ మనశ్శాంతి నిచ్చింది. ఇంటి పనుల్లో కదలకండా కూచుని చెయ్యగలిగిన పన్నులన్నీ జేసి తోడ్పడేది మీనాక్షి.

భాస్కర్రావుకి ఆమెపైగల ద్వేషానికంతా కారణం ఆమె గుడ్డిదనే. ఆ ద్వేషమే అతని నిర్లక్ష్యానికి అనాదరణకీ మార్గమయింది.

ఇట్లా ఒక సంవత్సరం గడిచేటప్పటికి బ్రహ్మాండమైంది.

రాత్రుళ్ళు కంట తడిబెట్టుకుంటూఉండేది. ఆ సంగతి అత్తమామలకిమాత్రం తెలియనీలేదు. తను చెప్పినట్టు తెలిస్తే భర్త మరింత ఏంబాధపెడతాడోనని భయం. అంత కష్టానికి తనే కారణం కనక అంతా మనస్సులో పెట్టుకోదల్చింది.

భాస్కర్రావు అల్లరిచిల్లరిగా తిరిగి వేళకాని వేళ రాత్రుళ్ళింటికి వస్తుండేవాడు.

అప్పుడే వేసవికాలం ప్రవేశించింది. ఆ వేళే పక్కలు బయట వెయ్యడం మొదలెట్టారు. అత్తమామలు వీధిలో పక్క వేసుకుని, కొడుక్కీ కోడలుకీ తూర్పువసారా వొదిలిపెట్టారు.

భాస్కర్రావు వొచ్చేటప్పటికి వొంటిగంట దాటింది. మీనాక్షి వసారాలో పక్క వేసుకుని పడుక్కుంది. పన్నెండు దాటేవరకు ఏడ్చి ఏడ్చి అలసి నిద్దరోయింది.

పుచ్చపువ్వులాంటి వెన్నెల కటకటాల్ని చీల్చుకుని లోపల పడుతోంది. అవతల ఇంకోపక్క తెల్లగా అనాదరణకి పాల్పడివుంది.

మీనాక్షి భూదేవి వొడిలోలా తెల్లని పక్కమీద, దుప్పటన్నా నలక్కుండా, అందమైన వెన్నెల్లో అమాయికంగా నిద్రపోతోంది. జుట్టు నల్లపాములా పక్కన పడివుంది. నల్లని కుంతలాలు ముఖకమలాన్ని కప్పుతున్నాయి, పెద్ద కనురెప్పలు ధ్యానంలోలా మూయబడివున్నాయి.

అప్పుడు లోపల అడుగెట్టాడు భాస్కర్రావు. ఇంతవరకూ మీనాక్షిని సరిగా చూసి ఎరగడు. ఆ చంద్రకాంతిలో ఆమె సౌందర్యంచూసి అదిరి పడ్డాడు.

ఇన్నాళ్ళూ ఇంత సౌందర్యానికేనా తను గుడ్డిగావుంది? ఒకసారి కళ్ళు నులుముకుని మళ్ళీ రూఢిపర్చుకున్నాడు. మనస్సు ఉద్రేకంలో నిండసాగింది. ఆ శాంతమయ వాతావరణం దానికి తోడ్పడసాగింది. గుడ్డివాళ్ళకిమాత్రం శరీరసౌందర్య ముండకూడదని ఎక్కడుంది?' అనుకున్నాడు.

మీనాక్షి శరీరపు నునుపుదనంలో చంద్రకాంతి ప్రతిబింబిస్తోంది. చెంపలు ముద్దుపెట్టుకునేంత అందంగా వున్నాయి.

వెళ్ళి పక్కన కూచుని ఆమెచేతిమీద చెయ్యివేశాడు. మేలుకుంది. ఉలిక్కిపడి, కూచుని "ఎవరువారు?" అంది.

"నేను. ఏం...నేనే" అన్నాడు.

"ఆ...మీరా...మీరు?" కంఠం వొణకసాగింది.

అతను ఆమెను దగ్గరికి తీసుకున్నాడు. మీనాక్షికి గగుర్పాటు కలిగింది.

"ఇవాళ...చాలా...సుదినం..."

తర్వాత అంది, ఆతని పెదిమల్ని వేళ్లతో ఆనుతూ. అతను ఆమె జుత్తుని సద్దుతున్నాడు.

"అవును ఈ చంద్రుడు సాక్ష్యం. "ఆకాశంలోకి చూస్తున్నాడు, కటకటాల్లోంచి తప్పు తెల్సుకున్నట్టు.

మీనాక్షి చంద్రుడ్ని వెన్నెల్ని వూహించుకుంటోంది.

అలసిపోయి అతను నిద్రపోయాడు.

అట్లా ఎంతోసేపు ఆలోచించుకుని నిద్దరోయింది మీనాక్షి.

——